

Uchwała Komisji habilitacyjnej z dnia 25 lutego 2022 r. , powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie zootechnika i rybactwo, wszczętym na wniosek dr. inż. Rafała Bernasia dn. 20 maja 2021 r.

§ 1

Komisja habilitacyjna, powołana przez Radę Naukową Dyscypliny zootechnika i rybactwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie uchwałą Nr 31/2021 z dnia 17 listopada 2021 r., działając na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478), obradowała w dniu 25 lutego 2022 r. na posiedzeniu zdalnym, za pośrednictwem platformy Teams.

Po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku, członkowie Komisji stwierdzają, że aktywność naukowa dr. inż. Rafała Bernasia oraz jego osiągnięcie naukowe pt. „Nowe aspekty genetyki i genomiki polskich populacji troci *Salmo trutta* L. i łososia atlantyckiego *Salmo salar* L.” stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej zootechnika i rybactwo i wyraża jednomyślną opinię w sprawie nadania dr. inż. Rafałowi Bernasiowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie zootechnika i rybactwo, uznając spełnienie przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 wskazanej ustawy.

UZASADNIENIE

Komisja zapoznała się z przedstawionym przez dr. inż. Rafała Bernasia osiągnięciem naukowym pt. „Nowe aspekty genetyki i genomiki polskich populacji troci *Salmo trutta* L. i łososia atlantyckiego *Salmo salar* L.”, przedstawionym w formie zbioru 6 publikacji, jego pozostałym dorobkiem naukowym oraz z recenzjami i opiniami członków Komisji.

Po przeanalizowaniu całokształtu dorobku naukowego habilitanta oraz jego aktywności w zakresie organizacji oraz współpracy naukowej a następnie dyskusji, w wyniku jawnego głosowania, Komisja jednomyślnie (7 głosów TAK, 0 głosów NIE, 0 głosów WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ) uznała dokumentację złożoną przez dr. inż. Rafała Bernasia za spełniającą, zarówno od strony merytorycznej jak i formalnej, wymagania ustawowe stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego. Komisja uznała, że dr inż. Rafał Bernas spełnia wszystkie wymogi ustawowe z art. 219 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce: posiada stopień doktora nauk rolniczych w dyscyplinie rybactwo, wykazuje się istotną aktywnością naukową oraz posiada w dorobku osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny zootechnika i rybactwo, w tym cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych o zasięgu międzynarodowym. Swoją aktywność naukową habilitant realizował również poza swym macierzystym Instytutem Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie, zarówno w ramach staży,

m.in. Instytut National de La Recherche Agronomique oraz w Institut Francais de Recherche pour l'Exploitation de la Mer we Francji, w Instytucie Oceanologii Polskiej Akademii Nauk w Sopocie, jak i pracując w gremiach takich jak Międzynarodowa Rada Badań Morza (ICES) oraz Baltic Salmon and Trout Assessment Working Group (WGBAST).

Osiągnięcie naukowe dr. inż. Rafała Bernasia zgłoszone do postępowania habilitacyjnego stanowi 6 powiązanych tematycznie prac, opublikowanych w czasopiśmie z listy filadelfijskiej. W trzech z tych prac dr Bernaś jest pierwszym autorem z dominującym udziałem w ich powstaniu, w trzech pozostałych, których jest drugim autorem, był odpowiedzialny za stworzenie koncepcji badań, wykonanie doświadczeń, interpretację wyników w oparciu o przeprowadzoną analizę statystyczną oraz za przygotowanie publikacji. Prace te stanowią bardzo ciekawy, solidny i spójny tematycznie cykl publikacji, które w znacznym stopniu przyczyniły się do pogłębienia wiedzy na temat genetyki wędrownych ryb łososiowatych, szczególnie istotnych z punktu widzenia gospodarki rybackiej oraz ochrony zagrożonych gatunków, a ich publikacja w renomowanych czasopiśmie międzynarodowych, w których recenzentami byli wybitni specjaliści z tego zakresu potwierdza wagę naukową dokonanych badań.

Dr Rafał Bernaś legitymuje się także dobrymi osiągnięciami w zakresie całościowego dorobku naukowego, aktywności w zdobywaniu środków finansowych na badania naukowe ze źródeł zewnętrznych oraz współpracy międzynarodowej i popularyzacji nauki.

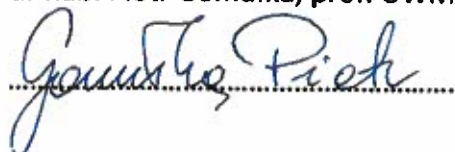
Załącznik nr 1 do niniejszej uchwały, zawierający protokół z posiedzenia Komisji, będący podstawą uzasadnienia Uchwały Komisji, stanowi jej integralną część.

§ 2

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje zażalenie. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Sekretarz Komisji

dr hab. Piotr Gomułka, prof. UWM

Przewodniczący Komisji

Prof. dr hab. Tomasz R. Gruszecki

Załącznik:

1. Protokół posiedzenia Komisji habilitacyjnej z dnia 25 lutego 2022 r.

Olsztyn, 25 lutego 2022 r.

Protokół

z posiedzenia Komisji habilitacyjnej z dnia 25 lutego 2022 r. , powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie zootechnika i rybactwo, wszczętym na wniosek dr. inż. Rafała Bernasia dn. 20 maja 2021 r.

Komisja habilitacyjna, powołana przez Radę Naukową Dyscypliny zootechnika i rybactwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie uchwałą Nr 31/2021 z dnia 17 listopada 2021 r., działając na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478), obradowała w dniu 25 lutego 2022 r. na posiedzeniu zdalnym, za pośrednictwem platformy Teams. Posiedzenie Komisji rozpoczęło się o godzinie 9.00 w składzie: prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie – przewodniczący; dr hab. Maciej Kamaszewski, prof. Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie – recenzent; dr hab. Konrad Ocalewicz, prof. Uniwersytetu Gdańskiego – recenzent; dr hab. Adam Tański, prof. Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie – recenzent; prof. dr hab. Małgorzata Witeska, Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny w Siedlcach – recenzent; prof. dr hab. Krystyna Demska-Zakęś, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie – członek Komisji; dr hab. Piotr Gomułka, prof. Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie – sekretarz.

Posiedzenie otworzył Przewodniczący Komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki. Powitał członków Komisji, krótko omówił dotychczasowy przebieg postępowania habilitacyjnego, a następnie przedstawił program posiedzenia (w załączeniu), który członkowie Komisji jednogłośnie zaakceptowali. Następnie prof. Gruszecki poinformował obecnych, że posiedzenie będzie nagrywane. Członkowie Komisji nie wnieśli zastrzeżeń. Rozpoczęto nagrywanie posiedzenia.

Komisja rozpoczęła ocenę osiągnięcia dr. inż. Rafała Bernasia przedstawionego w postaci cyklu 6 publikacji stanowiących opracowanie problemu naukowego, zatytułowanego: „**Nowe aspekty genetyki i genomiki polskich populacji troci *Salmo trutta* L. i łososia atlantyckiego *Salmo salar* L.**” oraz pozostałej aktywności naukowej, stanowiących wkład Autora w rozwój dyscypliny zootechnika i rybactwo. Przewodniczący podziękował recenzentom za terminowe przygotowanie recenzji, następnie przedstawił kolejność wypowiedzi i wobec faktu, że członkowie Komisji zapoznali się z recenzjami osiągnięcia naukowego poprosił o wypowiedzi ujmujące najważniejsze aspekty omawianego dzieła i dorobku Habilitanta. Na pytanie pani prof. Demskiej-Zakęś, czy najpierw członkowie Komisji mają omówić osiągnięcie, a później pozostały dorobek Habilitanta, pan prof. Gruszecki doprecyzował, że prosi o całościowe wypowiedzi obejmujące jednocześnie osiągnięcie naukowe i pozostały dorobek Habilitanta.

Przewodniczący Komisji poprosił o zabranie głosu recenzenta dr hab. Konrada Ocalewicza, prof. UG.

Profesor Konrad Ocalewicz podziękował za udzielenie głosu a następnie stwierdził, że publikacje składające się na osiągnięcie naukowe Habilitanta są bardzo reprezentatywne dla jego dorobku i nie odbiegają tematycznie od tego, czym dr inż. Rafał Bernaś zajmował się w czasie całej swojej kariery naukowej. Następnie pan profesor Konrad Ocalewicz stwierdził, że zarówno jakość wyników, jak i miejsce opublikowania prac składających się na przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe dają mocne podstawy do pozytywnej opinii Komisji. Pan profesor zauważył, że jego zdaniem można mieć pewien niedosyt wynikający z, jak to określił, „niedoszacowania” cytowań tych prac, co zapewne wynika z niewielkiej liczby zespołów naukowych zajmujących się poruszaną w nich tematyką. Profesor Ocalewicz raz jeszcze podkreślił wysoką jakość naukową i merytoryczną prac, stwierdził, że poruszają one ważne kwestie ochrony pul genowych ryb z rodzaju *Salmo* na obszarze północnej Polski i nie tylko; pokazują negatywny trend, który jest skutkiem nierozważnie prowadzonej polityki zarybieniowej i co bardzo ważne, wskazują w jaki sposób należy prowadzić programy ochrony troci i łososia w przyszłości. W odniesieniu do pozostałego dorobku Habilitanta, profesor Konrad Ocalewicz zwrócił uwagę Komisji na jedne z ostatnich publikacji Habilitanta dotyczące dorsza i węgorza. Opublikowanie tych pozycji profesor Ocalewicz uznał za fakt bardzo pozytywny, dający nadzieję, że w swojej dalszej karierze dr inż. Rafał Bernaś będzie zajmował się również innymi grupami ryb, na co pozwala jego warsztat naukowy. Profesor Konrad Ocalewicz zauważył tendencję zwykłą w odniesieniu do cytowań opublikowanych prac naukowych niewchodzących w skład osiągnięcia i wyraził opinię, że jeżeli Habilitant będzie nadal rozwijał warsztat w zakresie bioinformatyki, to liczba cytowań jego prac znacząco wzrośnie. Następnie profesor Ocalewicz odniósł się do dorobku organizacyjnego Habilitanta uznając, że jest on godny pochwały. W szczególności podkreślił udział dr. inż. Rafała Bernasia w pracach międzynarodowych zespołów działających pod auspicjami Komisji Europejskiej, a zajmujących się gospodarowaniem stadami ryb łososiowatych w Europie. W dalszej części swojej wypowiedzi profesor Ocalewicz wyraził swoje wątpliwości w odniesieniu do dorobku dydaktycznego dr. inż. Rafała Bernasia, który uznał za niewielki. Podkreślił, iż co prawda trafiają do niego argumenty, że dorobek ten jest niewielki, gdyż Habilitant pracuje w instytucie nie prowadzącym działalności dydaktycznej, jednak, jak stwierdził, wszyscy znają kryteria przyznawania stopni naukowych i wiedzą, że należy do nich dorobek dydaktyczny. Profesor Ocalewicz wyraził obawę, że brak doświadczenia dydaktycznego może być pewną przeszkodą w przyszłości, kiedy Habilitant zechce podjąć obowiązki promotora w przewodzie doktorskim. Na tym dr hab. Konrad Ocalewicz prof. UG zakończył swoją wypowiedź.

Prowadzący posiedzenie Komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki poprosił o zabranie głosu kolejnego recenzenta, dr hab. Macieja Kamaszewskiego prof. SGGW w Warszawie.

Profesor Maciej Kamaszewski podziękował za udzielenie głosu i na wstępie swojej wypowiedzi stwierdził, że podziela tezy postawione przez profesora Ocalewicza w odniesieniu do oceny osiągnięcia naukowego i liczby cytowań prac Habilitanta. Następnie wskazał, że jego zdaniem bardzo ważnym aspektem dorobku Habilitanta, który Komisja powinna wziąć pod uwagę, jest umiejętność pozyskiwania środków na badania. Przypomniał, że dwie spośród prac wchodzących w skład osiągnięcia naukowego zostały sfinansowane z projektu w ramach programu NCN Sonata, którego kierownikiem był właśnie dr inż. Rafał Bernaś. Również trzy inne prace były finansowane ze środków pozyskanych w konkursach ogłaszanych przez NCN lub MNiSW. Według profesora

Kamaszewskiego, tematyka osiągnięcia naukowego jest ważna i ciekawa ale trudna w kontekście „umiędzynarodowienia”, gdyż Habilitant skupia się na geograficznym obszarze północnego Bałtyku. Dorobek niewchodzący w skład osiągnięcia naukowego jest bogaty, choć jak zauważył, niewiele jest prac opublikowanych w czasopismach posiadających współczynnik wpływu (*impact factor*). Niemniej, wg profesora Macieja Kamaszewskiego, tendencja wzrostowa w odniesieniu do liczby prac opublikowanych w tego typu czasopismach jest wyraźna w przebiegu kariery naukowej dr. inż. Rafała Bernasia. Profesor Maciej Kamaszewski wyraził opinię, że wkrótce prace posiadające IF będą stanowiły większość w dorobku Habilitanta. Następnie pan profesor zauważył, że o ile w dorobku Habilitanta można odnaleźć pewną aktywność polegającą na angażowaniu się w działania popularyzujące naukę (dr inż. Rafał Bernas jest autorem 8 publikacji popularnonaukowych), to jednak brak jest aktywności *sensu stricto* dydaktycznej. Pan profesor Maciej Kamaszewski wskazał na możliwość promowania dyplomantów przez tzw. promotorów zewnętrznych, na co wiele uczelni (w tym SGGW) wyraża zgodę. Następnie wyraził nadzieję, że w przyszłości kandydat skorzysta z tej sugestii, gdyż współpraca z młodymi ludźmi może zaowocować nowym, świeżym spojrzeniem na wiele problemów naukowych i w efekcie nowymi publikacjami. W kolejnej części swojej wypowiedzi pan profesor Maciej Kamaszewski podkreślił bardzo silne zaangażowanie Habilitanta w działania organizacyjne i związane ze współpracą międzynarodową, np. aktywność w gremiach takich jak ICES, w zespołach związanych z zarybianiem polskich obszarów morskich, w pracach ministerstw w tym Ministerstwa Rolnictwa i Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej. Według pana profesora Macieja Kamaszewskiego świadczy to, że dr inż. Rafał Bernas jest bez wątpienia ekspertem, którego wiedza i doświadczenie są powszechnie doceniane. Podsumowując swoją wypowiedź pan profesor Kamaszewski podkreślił, że pomimo braku aktywności dydaktycznej, działalność międzynarodowa i organizacyjna Habilitanta zasługują na ogromne uznanie. Raz jeszcze podkreślił spójność ocenianego osiągnięcia naukowego z pozostałym dorobkiem naukowym i stwierdził, że jest ono kwintesencją przemyślanego i konsekwentnie realizowanego rozwoju naukowego. Konkludując, pan profesor Maciej Kamaszewski stwierdził, że osiągnięcia naukowe, organizacyjne i popularyzatorskie zasługują na wyróżnienie, a dr inż. Rafał Bernas spełnia wymogi stawiane przed kandydatami do stopnia doktora habilitowanego. Na tym pan prof. Kamaszewski zakończył swoją wypowiedź.

Przewodniczący komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki podziękował za wypowiedź profesorowi Maciejowi Kamaszewskiemu i poprosił o zabranie głosu profesora Adama Tańskiego z Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego.

Profesor Adam Tański podkreślił w pierwszych słowach swojej wypowiedzi, że z ogromną przyjemnością zapoznał się z dorobkiem dr. inż. Rafała Bernasia, którego zna już od kilku lat. Stwierdził, że aktywność naukowa Habilitanta jest bardzo cenna ponieważ wyrasta z pasji. Pan profesor zauważył, że już praca magisterska dr inż. Bernasia dotyczyła ryb łososiowatych, a z czasem przerodziła się w pracę doktorską, która dotyczyła genetyki ryb i to ukształtowało zainteresowania naukowe Habilitanta i wpłynęło na kształt ocenianego osiągnięcia. Pan profesor Adam Tański podkreślił, że oprócz niewątpliwej wartości naukowej, prace dr. inż. R. Bernasia mają ogromne znaczenie dla praktyki rybackiej oraz, że rzadko się zdarza, żeby prace naukowe były tak pilnie potrzebne od zaraz. Wyjaśniając powyższe stwierdzenie, profesor Tański stwierdził, że problem gospodarowania rybami łososiowatymi w Polsce jest zauważalny, gdyż przez wiele lat prace zarybieniowe były prowadzone w różny sposób i dopiero kilka lat temu wypracowano pewną odpowiedzialną strategię zarybienia rybami łososiowatymi. Według pana profesora, prace doktora inż.

Rafała Bernasia wpisują się w nurt owych odpowiedzialnych zarybień. Pan profesor Tański poinformował zgromadzonych, że od wielu lat podczas akcji tarłowej udaje się ze studentami do punktu odłowu troci w Trzebiatowie, gdzie co roku spotyka dr. inż. Bernasia i jego zespół naukowy pobierający próby do badań. Daje to, zdaniem profesora Tańskiego pewność, że przedstawione w osiągnięciu prace będą kontynuowane po zakończeniu postępowania habilitacyjnego. Świadczą o tym również pewne zapisy o planach publikacyjnych zawarte w dostarczonej dokumentacji. Pan profesor Tański podkreślił spójność dorobku habilitanta ale również wysoki poziom trudności prowadzonych badań, które wymagają zaangażowania przy poborze prób i są niezwykle kosztowne. Według profesora Adama Tańskiego, prace takie nie mogą być wykonane przez indywidualnego badacza, wymagają pracy w zespole. Pan profesor wyraził opinię, że powyższe fakty potwierdzają zdolność Habilitanta do samodzielnego kierowania grupą badawczą i dalszego wzorowego rozwoju naukowego. Jeszcze raz podkreślił znaczenie wyników badań dr. inż. Rafała Bernasia dla praktyki, zaznaczając że wiele z nich zostało już wdrożonych, gdyż dr inż. Rafał Bernas wielokrotnie instruował obsługę punktów odłowu troci wędrowniej, jak postępować, aby zapewnić jak największą zmienność genetyczną potomstwa. Odnosząc się do oceny dorobku habilitanta niewchodzącego w skład osiągnięcia naukowego, profesor Tański jeszcze raz podkreślił jego spójność wynikającą z bardzo wcześniej sprecyzowanych kierunków rozwoju naukowego, zgodził się z poprzednikami, że opublikowane przez Habilitanta wyniki prac uzyskanych na innych niż łososiowate grupach ryb są pozytywnym prognostykiem dalszego rozwoju naukowego. Zauważył również, że co prawda trudno oczekiwać wysokiej cytowalności opublikowanych prac, niemniej w gremiach zajmujących się gospodarowaniem stadami ryb w zlewni Bałtyku, w których Habilitant aktywnie działa, są z pewnością znane i doceniane. Na marginesie, pan profesor skonstatował, że bardzo trudno jest opublikować wyniki prac polegających na inwentaryzacji czy bonitacji wód w prestiżowych czasopismach naukowych, co powoduje zniechęcenie wielu osób do tego typu działalności naukowej. Jednak zespół dr. inż. Rafała Bernasia nie zrezygnował z prowadzenia tych typowo ichtiologicznych badań, cały czas komunikując ich wyniki, a sam Habilitant zwrócił się w kierunku genetyki, co pozwoliło mu publikować swoje osiągnięcia w renomowanych czasopismach. Niewątpliwie pomogła w tym również prężna współpraca z jednostkami naukowymi w kraju i za granicą. Następnie profesor Adam Tański wskazał na udział habilitanta w wielu gremiach zajmujących się tematyką zarybień i stwierdził, że dr inż. Rafał Bernas jest wiodącą osobą w komisji ds. zarybień przy Ministerstwie (od 26 lipca 2021 r. Zespół ds. zarybiania przy Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi). Podobnie jak wcześniej profesorowie Ocalewicz i Kamaszewski, profesor Adam Tański wyraził swoje wątpliwości w stosunku do dorobku dydaktycznego Habilitanta, zauważył jednak, że w nieakademickich jednostkach badawczych trudno jest prowadzić działalność dydaktyczną, co według profesora Tańskiego w pewien sposób "rozgrzesza" Habilitanta. Profesor Tański podkreślił udział dr. inż. Rafała Bernasia w wielu projektach naukowych, dzięki czemu może on pozyskiwać środki na dalsze badania. Podsumowując swoją wypowiedź, profesor Tański stwierdził, że dr inż. Rafał Bernas w pełni zasługuje na to by ubiegać się o stopień doktora habilitowanego. Na tym profesor Adam Tański zakończył swoją wypowiedź.

Przewodniczący Komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki podziękował za wypowiedź profesorowi Adamowi Tańskiemu i poprosił o zabranie głosu prof. dr hab. Małgorzatę Witeskę z Uniwersytetu Przyrodniczo – Humanistycznego w Siedlcach.

Pani prof. Witeska podziękowała za możliwość recenzowania dorobku dr. inż. Rafała Bernasia. Zaznaczyła, że jej własny dorobek jest bardzo odległy od dorobku Habilitanta ale dzięki

temu miała możliwość spojrzenia z pewnego dystansu. Odnosząc się do autoreferatu Habilitanta stwierdziła, że jest on bardzo dobrze napisany i widać z niego, że dr inż. Rafał Banaś był pomysłodawcą i wykonawcą wszystkich badań oraz potrafi pisać o nich w sposób ciekawy, jasny i przystępny. Pani profesor Witeska podkreśliła kilka osiągnięć dr. inż. Rafała Bernasia, które uznała za niezwykle ważne zarówno z poznawczego jak i aplikacyjnego punktu widzenia, nie tylko dla gospodarki rybackiej ale także z punktu widzenia ochrony troci i łosiosia, które są w Polsce bardzo zagrożone, a jednocześnie niezwykle istotne dla ekosystemów wodnych jako drapieżniki kontrolujące całą biocenozę. Pierwszym z tych osiągnięć było, według pani profesor, określenie statusu jedynej w Polsce populacji łosiosia atlantyckiego z rzeki Słupi, jako pochodzącej wyłącznie z zarybień materiałem pochodzącym z odległej rzeki Dźwiny. Po drugie, wykazanie, że łosiosie z Dźwiny są odległe genetycznie od wymarłych populacji, żyjących dawniej na terenie Polski, które jak się okazało są bliżej spokrewnione z rybami zasiedlającymi rzekę Niemien oraz konkluzja, że dalsze prace zarybieniowe powinny być prowadzone przy użyciu ryb wywodzących się z Niemna oraz, że odpowiednie stado tarłowe zostało już utworzone. Po trzecie, wykazanie różnic genetycznych pomiędzy pstrągami potokowymi z południa i północy Polski oraz wskazanie, że zarybienia materiałem z odległych terenów kraju mogą bardzo niekorzystnie wpływać na pulę genetyczną tego gatunku i w związku z tym konkluzja, że zarybienia powinny być prowadzone z użyciem ryb bliskich genetycznie, pochodzących z danego terenu. W odniesieniu do pozostałego dorobku naukowego, pani prof. Witeska stwierdziła, że jest on bardzo interesujący i spójny, choć nie zawężony do jednej grupy ryb. Za bardzo ważne pani profesor uznała poszerzanie umiejętności warsztatowych Habilitanta, a szczególnie posługiwanie się trudnymi i kosztownymi technikami molekularnymi i bioinformatycznymi, co jak stwierdziła, nie jest jeszcze częstą umiejętnością i czyni dr. inż. Rafała Bernasia niezwykle wartościowym specjalistą z punktu widzenia aplikacyjnego i naukowego. Podobnie jak przedmówcy, pani profesor Małgorzata Witeska wyraziła zastrzeżenia co do małego doświadczenia dydaktycznego, stwierdziła, że rozumie, iż osoby zatrudnione w instytucie badawczym mają inne zadania i utrudniony dostęp do dydaktyki ze względu na niewielką mobilność pracowników pomiędzy instytucjami naukowymi w Polsce. Zdaniem pani profesor, możliwość prowadzenia serii wykładów na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim lub Uniwersytecie Gdańskim byłaby korzystna dla studentów i samego Habilitanta. Pani profesor Witeska uznała za konieczne, aby dr inż. Rafał Banaś w dalszym rozwoju naukowym prowadził prace magisterskie i doktorskie, aby mógł przekazać nabytą wiedzę. Pani profesor uznała, że niedostatek dorobku dydaktycznego jest kompensowany przez działalność organizacyjną realizowaną w postaci uczestnictwa w rozlicznych ciałach międzynarodowych, których celem jest monitorowanie i wydawanie rekomendacji co do gospodarowania rybami łosiosowatymi. Niemniej, według pani prof. Witeski praca dydaktyczna będzie niezbędna w dalszym rozwoju naukowym dr. inż. Rafała Bernasia. Pani profesor zauważyła, że praca ze studentami poszerza horyzonty samego dydaktyka. W dalszej części wypowiedzi pani profesor przyznała, że z dużym zainteresowaniem przeczytała prace habilitanta, nie tylko te wchodzące w skład ocenianego osiągnięcia, a wiele z nich zamierza wykorzystać w swojej pracy dydaktycznej. W tym miejscu pani profesor wyraziła pewien niedosyt wynikający z faktu, że duża część z nich została opublikowana w czasopiśmie o niskiej randze, o zasięgu krajowym np. w Rocznikach Naukowych Polskiego Związku Wędkarskiego ale również nadzieję, że Habilitant będzie w przyszłości publikował w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Podsumowując, pani profesor Witeska stwierdziła, że dorobek dr. inż. Rafała Bernasia w pełni pozwala mu o ubieganie się o stopień doktora habilitowanego. Na tym Pani prof. dr hab. Małgorzata Witeska zakończyła swoją wypowiedź.

Przewodniczący Komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki podziękował za wypowiedź pani profesor Małgorzacie Witesce i poprosił o zabranie głosu prof. dr hab. Krystynę Demską-Zakęś z Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.

Prof. dr hab. Krystyna Demska-Zakęś na wstępie stwierdziła, że zgadza się z przedmówcami, a szczególnie bliskie jest jej stanowisko prof. dr hab. Małgorzaty Witeski, które w pełni podziela. Odnosząc się do osiągnięcia naukowego Habilitanta, profesor Demska-Zakęś wyraziła opinię, że jest ono bardzo wartościowe, ważne pod względem poznawczym i praktycznym, tak jak i pozostały dorobek dr. inż. Rafała Bernasia. Prace składające się na osiągnięcie zostały opublikowane w dobrych bądź bardzo dobrych czasopismach, o czym świadczy liczba punktów i przede wszystkim ich łączny *impact factor*. W odniesieniu do niewielkiej liczby cytowań prac składających się na osiągnięcie Habilitanta, profesor Demska-Zakęś w pełni podzieliła zdanie profesora Konrada Ocalewicza i stwierdziła, że należy raczej spodziewać się większej liczby cytowań prac, które ukazały się w ostatnim czasie. W odniesieniu do pozostałego dorobku Habilitanta, niewchodzącego w skład osiągnięcia, profesor Demska-Zakęś stwierdziła, że jest on bogaty pod względem liczbowym ale szkoda, że szereg wartościowych prac zostało ulokowanych w czasopismach nisko punktowanych bez współczynnika wpływu, takich jak wspomniane Roczniki PZW, Komunikaty Rybackie czy Archiwum Rybactwa Polskiego, co w pewien sposób ogranicza cytowalność prac dr. inż. Rafała Bernasia. Pani profesor podzieliła zdanie profesorów Kamaszewskiego i Ocalewicza, że w ostatnim czasie widoczne jest bardziej przemyślane przez Habilitanta lokowanie swojego dorobku. Następnie pani profesor Demska-Zakęś pozytywnie odniosła się do umiejętności pozyskiwania środków na badania, umiejętności współpracy z innymi naukowcami i kierowania zespołami naukowymi oraz skłonności do doskonalenia warsztatu badawczego. W opinii pani profesor, powyższe cechy w połączeniu z dużą wiedzą merytoryczną i praktyczną sprawią, że dr. inż. Rafał Bernas będzie aktywnym i coraz bardziej zauważanym pracownikiem naukowym, z którym inni badacze chętnie będą podejmować współpracę. Następnie prof. Demska-Zakęś stwierdziła, że wysoko ocenia działalność ekspercką i aktywność Habilitanta w zespołach doradczych, która jest w jej opinii bardzo ważna, a często niedoceniana. Pani profesor Demska-Zakęś zauważyła następnie, że dorobek dydaktyczny Habilitanta opisany w autoreferacie budzi niedosyt, wydaje się jednak, że nie wszystko zostało w tym dokumencie ujęte. Pani profesor zwróciła uwagę Komisji, że pan dr. inż. Rafał Bernas pracuje w Zakładzie Ryb Wędrownych IRS, którego pracownicy wielokrotnie prowadzili zajęcia praktyczne podczas warsztatów organizowanych na rzece Słupi dla studentów Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego i studentów Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego. Prawdopodobnie dr. inż. Rafał Bernas brał udział w tych warsztatach wraz profesorem Piotrem Dębowskim. Pani profesor skonstatowała, że w odniesieniu do pracowników instytutów badawczych ubiegających się o stopień doktora habilitowanego dorobek dydaktyczny zwykle budzi zastrzeżenia, jednak w przypadku dr. inż. Rafała Bernasia można uznać, że jest on wystarczający. Podsumowując, prof. dr hab. Krystyna Demska-Zakęś stwierdziła, iż całość dorobku dr. inż. Rafała Bernasia ocenia pozytywnie. Na tym pani profesor zakończyła swoją wypowiedź.

Przewodniczący Komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki podziękował za wypowiedź prof. dr hab. Krystynie Demskiej-Zakęś a następnie poprosił o zabranie głosu dr. hab. Piotra Gomułkę, prof. UWM w Olsztynie.

Profesor Piotr Gomułka podziękował za udzielenie głosu. Następnie podkreślił, że z formalnego punktu widzenia dokumentacja dostarczona przez Habilitanta jest starannie

przygotowana, a autoreferat napisany sposób bardzo klarowny. Profesor Gomułka zaznaczył, że z punktu widzenia sekretarza Komisji, odniósł bardzo pozytywne wrażenie czytając dostarczoną dokumentację, która nie nastręczyła żadnych trudności podczas sprawdzania zawartych w niej danych np. bibliometrycznych. W odniesieniu do dorobku Habilitanta, prof. Gomułka stwierdził, że dużą część publikacji dr inż. Rafała Bernasia znał już wcześniej, szczególnie publikacje w języku polskim, gdyż od niedawna prowadzi przedmiot o nazwie Akwakultura zachowawcza. Studenci, uczestnicy tego kursu, przygotowując się do zajęć korzystają głównie z publikacji napisanych po polsku. W pewnym sensie, habilitant bierze więc udział w procesie dydaktycznym. Prof. Gomułka podzielił zdanie prof. Demskiej-Zakęś, że uczestnictwo w tzw. „warsztatach łososiowych” dla studentów kierunków rybackich jest formą prowadzenia dydaktyki, cenną ze względu na swój praktyczny charakter. Następnie profesor Gomułka podzielił zdanie prof. Kamaszewskiego, że przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe jest pewnym podsumowaniem dotychczasowej działalności Habilitanta na polu naukowym, a opublikowane w ostatnim okresie prace dotyczące węgorza czy dorsza wskazują, że Habilitant ma sprecyzowane nowe plany w tym zakresie i stawia przed sobą nowe cele. W opinii profesora Gomułka najbardziej wartościowym aspektem osiągnięcia naukowego dr inż. Rafała Bernasia jest aplikacyjność wyników badań i możliwość ich zastosowania w ochronie cennych przyrodniczo gatunków ryb czyli łososia i troci. W odniesieniu do dorobku dydaktycznego Habilitanta, profesor Gomułka stwierdził, że w dobie obecnej bardzo trudno jest pracownikom instytutów badawczych uczestniczyć w regularnym toku kształcenia, szczególnie studentów kierunków rybackich, ze względu na niewielką ich liczbę i kłopoty, jakie mają pracownicy uczelni z wypełnieniem pensum dydaktycznego. W takiej sytuacji, uczestnictwo w konferencjach, na których licznie pojawiają się studenci kierunków rybackich należy uznać za pewną formę dydaktyki. Następnie profesor Piotr Gomułka przyznał, że działalność organizacyjna Habilitanta zrobiła na nim wrażenie. Potwierdził, że dr inż. Rafał Bernas bierze czynny, wręcz wiodący udział w pracach zespołów międzynarodowych, których jest członkiem. Świadczy to zdaniem profesora Gomułka nie tylko o tym, że Habilitant potrafi pracować w zespole, ale również, że jest bardzo rozpoznawalny w świecie naukowym. Podsumowując, profesor Gomułka stwierdził, że zgadza się z opinią recenzentów i również jego zdaniem dorobek naukowy upoważnia dr inż. Rafała Bernasia do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Przewodniczący Komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki podziękował za wypowiedź dr. hab. Piotrowi Gomułce prof. UWM, a następnie sam zabrał głos. Na wstępie swojej wypowiedzi profesor Gruszecki oznajmił, że w pełni zgadza się z ocenami przedstawionymi przez poprzedników. Uwagę profesora Gruszeckiego zwróciła przede wszystkim konsekwencja tematyczna w prowadzeniu badań począwszy od pracy magisterskiej po dzień dzisiejszy. Kolejnym aspektem dorobku naukowego habilitanta, na który zwrócił uwagę profesora Gruszecki, była aplikacyjność badań, a także nowoczesny warsztat badawczy, szczególnie umiejętność posługiwania się narzędziami bioinformatycznymi. Za niezwykle istotną cechę Habilitanta profesor Gruszecki uznał umiejętność pozyskiwania środków na badania. Profesor Gruszecki podkreślił znaczenie szerokiej współpracy naukowej dr inż. Rafała Bernasia. W odniesieniu do dorobku dydaktycznego Habilitanta, profesor Gruszecki zgodził się z opinią, że jest to istotny element w rozwoju młodego pracownika naukowego i zaapelował do pracowników ośrodków akademickich w Polsce, aby pomimo niedostatku studentów i godzin dydaktycznych, umożliwiali prowadzenie zajęć bądź prac dyplomowych naukowcom z instytutów badawczych. Pan profesor Gruszecki zaapelował również do kierownictwa instytutów badawczych, aby zachęcali swoich pracowników do wykazywania aktywności na polu dydaktyki.

Następnie profesor Tomasz M. Gruszecki wyraził opinię, że dorobek Habilitanta spełnia wszelkie zapisy ustawy w odniesieniu do wymagań stawianych kandydatom do stopnia doktora habilitowanego.

Przewodniczący Komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki, po upewnieniu się, że nikt z członków Komisji nie chce uzupełnić swojej wypowiedzi, zaproponował przejście do trzeciego punktu porządku obrad, którym było spotkanie z dr. inż. Rafałem Bernasiem. Sekretarz Komisji poprosił telefonicznie Habilitanta o dołączenie do spotkania na platformie MS Teams.

Przewodniczący Komisji powitał Habilitanta, który dołączył do trwającego spotkania. Dr inż. Rafał Bernas powitał członków Komisji i podziękował za podjęcie się trudu oceny jego osiągnięć naukowych oraz za zaproszenie do wzięcia udziału w posiedzeniu Komisji. Prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki poprosił Habilitanta o syntetyczne nakreślenie kierunków swojego dalszego rozwoju naukowego ze szczególnym uwzględnieniem możliwości realizowania działalności w zakresie dydaktyki i popularyzacji nauki. Dr inż. Rafał Bernas rozpoczął wypowiedź od stwierdzenia, że jego obecna praca jest kontynuacją badań, które rozwijał przez kolejne lata i które znalazły się w ocenianym osiągnięciu naukowym. Poinformował, że obecnie prowadzi głównie prace z zakresu genetyki populacyjnej oraz, coraz bardziej, genomiki polskich ryb łososiowatych, głównie z rodzaju *Salmo*, ale również innych gatunków ryb. Jako przykład wymienił prace polegające na tworzeniu paneli mikrosatelitarnych dla brzozy czy certy, gatunków ryb karpiowatych niewykorzystywanych gospodarczo. Wspomniał również o innym kierunku badań jakim jest rozwijanie metodologii SNP czyli tworzenia własnych mikromacierzy. Dr inż. Rafał Bernas poinformował, że w ostatnich dwóch latach, we współpracy z wydziałem Biotechnologii Uniwersytetu Gdańskiego i Gdańskim Uniwersytetem Medycznym stworzył własną mikromacierz, która jest obecnie w fazie testów i która okazała się bardzo skuteczna w różnicowaniu polskich populacji ryb, w tym także historycznych. Następnie, dr inż. Rafał Bernas poinformował, że nawiązał w tym zakresie współpracę francuskim instytutem INRA, i obecnie prowadzone są wspólne badania polegające na sekwencjonowaniu pełnych genomów wymarłych populacji łososia atlantyckiego, troci wędrownej oraz prób pochodzących ze szczątków węgorzy. Do bieżących zadań dr. inż. Rafała Bernasia należy również badanie efektywności zarybień z wykorzystaniem metod genetycznych, które to zadanie wykonuje we współpracy z Morskim Instytutem Rybackim. Początek tej współpracy datuje się na rok 2004, a niedługo ukaże się pierwsza publikacja dotycząca rzeki Wisły, druga dotycząca rzeki Regi jest na ukończeniu. Obecnie zagadnienie to jest badane na rzece Parsęcie, a w niedługim czasie podobne badania rozpoczną się na rzece Słupi. Są to badania „ilościowe” tzn. na początku badań należy przebadać całe stado rodzicielskie, które niejednokrotnie liczy sobie ponad 1500 osobników, a później, za pomocą analizy rodzinowej, badane jest ich powracające do rzek potomstwo. Sprawia to, że badania tego typu są czasochłonne i w związku z tym stanowią istotny element zadań dr. inż. Rafała Bernasia, który jak ocenił, spędza nad nimi 3 miesiące rocznie w laboratorium. Ponadto, dr inż. Rafał Bernas jest zaangażowany w badania rzek północnej Polski, w które zaangażowany jest jego Zakład, a więc badania ichtiofauny, zmian w zespołach ryb w rzekach, migracje ryb przez przepławki oraz badania telemetryczne rozwijane przez wiele lat wspólnie z dr. hab. inż. Piotrem Dębowskim, profesorem IRŚ. System badań telemetrycznych został silnie rozbudowany i obecnie na dziewięciu przepławkach na rzekach północnej Polski zainstalowane są systemy RF służące do badania migracji troci, zarówno powrotów, jak i spływu form juwenilnych. W roku 2022 budowane będą dwa kolejne systemy tego typu. Prowadzony też będzie eksperyment mający na celu zbadania śmiertelności spływających smoltów łososi na rzece Drawie, na nowej przepławce wybudowanej i oddanej w

zeszłym roku w miejscowości Kamienna. Powyższe zadania składają się na plany badawcze dr. inż. Rafała Bernasia i Zakładu Ryb Wędrownych IRŚ na najbliższe dwa – trzy lata. Z powyższymi planami wiąże się również zamierzenia dydaktyczne, a mianowicie istnieją plany pozyskania do pracy w Zakładzie Ryb Wędrownych dwóch nowych, młodych pracowników, z zamysłem, że jeden z nich zostanie doktorantem dr. inż. Rafała Bernasia. Habilitant dodał, że jest zatrudniony w instytucie badawczo-rozwojowym, gdzie humboldtowska koncepcja, według której praca dydaktyczna pozostaje w pewnej synergii z pracą naukową, nie jest do końca możliwa ze względu na to, że pracownicy nie mają zbyt częstych kontaktów ze studentami, nad czym Habilitant ubolewa. Dr inż. Rafał Bernas uważa to za systemowy błąd, gdyż obserwując pracę kolegów z zagranicznych jednostek naukowych ulokowanych nad morzem Bałtyckim, zauważył, że powiązania pracowników zatrudnionych w jednostkach odpowiadających polskiemu Instytutowi Rybactwa Śródlądowego bądź Morskiemu Instytutowi Rybackiemu, są znacznie silniejsze. Pracownicy ci bardzo często pracują jednocześnie w instytutach badawczych i jednostkach akademickich, co w Polsce jest raczej rzadkością. W opinii dr. inż. Rafała Bernasia, nauka polska powinna przemyśleć ten problem i bardziej wykorzystać praktyczną wiedzę pracowników instytutów badawczych w procesie dydaktycznym. Habilitant wspominał, że swoją pracę doktorską wykonywał w Instytucie Oceanologii w Sopocie, gdzie współpracował z zespołem profesora Wenne i profesora Burzyńskiego. Współpraca między Uniwersytetem Gdańskim a Instytutem Oceanologii była w owym czasie dość ścisła, Instytut odwiedzało wielu studentów, co tydzień organizowano seminaria, a duża wymiana informacji była korzystna dla obu stron.

Przewodniczący prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki podziękował Habilitantowi za wypowiedź i otworzył dyskusję. Jako pierwsza zabrała głos prof. dr hab. Małgorzata Witeska. Pani profesor stwierdziła, że cieszy się z możliwości wysłuchania wypowiedzi dr. inż. Rafała Bernasia, gdyż podobnie jak w autoreferacie, wypowiadał się w sposób niezwykle kompetentny a jednocześnie szalenie skromny. Następnie pani profesor zapytała Habilitanta, czy planuje wspólne badania z naukowcami z krajów nadbałtyckich gdzie występują naturalne populacje łososi, szczególnie z kolegami z Litwy i wyjaśniła, że odnalazła w literaturze informacje o licznych populacjach łososa w rzekach litewskich, m. in. o naturalnej populacji w rzece Žeimenis i jej dopływach. Nawiązując do wypowiedzi dr. inż. Rafała Bernasia, profesor Witeska zauważyła, że Uniwersytet w Wilnie w zasadzie połączył się z Litewską Akademią Nauk i zasugerowała, że być może współpraca z kolegami z Litwy byłoby okazją do rozwijania działalności dydaktycznej Habilitanta. W drugim pytaniu pani profesor Witeska poprosiła o wyjaśnienie jakie formy troci są obecnie rozróżniane w taksonomii tego gatunku, gdyż zauważyła, że w autoreferacie Habilitant wymienia dwie formy: pstrąga potokowego i troć wędrowną, podczas gdy według wiedzy pani profesor występuje jeszcze trzecia, czyli troć jeziorowa. Odpowiadając na pytania pani profesor Witeski, dr inż. Rafał Bernas poinformował, że współpracuje z kolegami z Litwy praktycznie na co dzień, głównie w ramach Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES), w grupie WGBAST zajmującej się szacowaniem zasobów łososa w Bałtyku, lub w grupie roboczej WGTRUTTA badającej zasoby troci wędrowej. Osobiście habilitant trzykrotnie odwiedził Litwę importując ikrę łososa z rzeki Žeimenis, z ośrodka zlokalizowanego na tej rzece, który odławia dzikie łososie i pozyskuje część ikry przeznaczanej później do produkcji smoltów i wspomaganie rozrodu naturalnej populacji. Habilitant wyjaśnił, że litewska populacja łososa, podobnie do polskich populacji, znajdowała się na granicy wymarcia w latach 80-tych populacje te ocalały ale w ich zmienności genetycznej pozostał bardzo wyraźny ślad, tzw. *bottle neck*. W ramach konkursu DAINA 1 (NCN, współpraca dwustronna polsko-litewska), Zakład Ryb Wędrownych IRŚ we współpracy z Instytutem Oceanologii PAN i oraz Uniwersytetami w Wilnie i Kłajpedzie, złożył wniosek (niestety rozpatrzony negatywnie ze względów formalnych). Wniosek będzie ponawiany przy kolejnych

edycjach konkursu i będzie dotyczyć wymarłych populacji łososia z terenów Polski i Litwy. Badaniom i sekwencjonowaniu genomu, poddane zostaną zachowane szczątki łososi, które będą porównywane do referencyjnych genomów łososia atlantyckiego w poszukiwaniu określonych regionów w genomie tego gatunku. Odpowiadając na drugie pytanie pani prof. Witeski, dr inż. Rafał Bernas wyjaśnił, że w obrębie tego gatunku (troci) najprostszy podział wyróżnia ryby wędrowne diadromiczne, czyli zmieniające środowisko oraz na ryby stacjonarne potadromiczne, jak w przypadku pstrąga potokowego. Wśród ryb diadromicznych można wyróżnić takie, których punktem docelowym wędrówek jest morze lub jezioro, czyli odpowiednio *Salmo trutta morpha trutta* (troć wędrowną) i *Salmo trutta morpha lacustris* (troć jeziorową). Ale ten podział nie jest taki prosty, gdyż można również wyróżnić formy smoltyfikujące i niesmoltyfikujące. Według dr. inż. Rafała Bernasia, smoltyfikacja powinna być wyznacznikiem, do jakiej formy należy zaliczyć określoną populację. Jako przykład habilitant podał zlewnię jeziora Wdzydze, gdzie występuje populacja troci, w której osobniki w wieku 1+ czasami 2+ smoltyfikują, czyli zmieniają pokrój ciała, wysrebrzają się i spływają do jeziora, gdzie następuje ich szybki wzrost. Jest to typowa populacja jeziorowa, którą można nazwać z angielska *lake trout* bądź po łacinie *Salmo trutta m. lacustris*. Natomiast np. w zlewni jeziora Ostrowieckiego, w rzece Płociczna, dopływie Drawy, większość występujących tam troci nie smoltyfikuje, co wykazano na podstawie badań materiału historycznego (łusek) (badania własne habilitanta). Żyjące tu trocie po prostu penetrują poszczególne jeziora w dorzeczu rzeki Płocicznej. W ocenie Habilitanta, zastosowanie prostego podziału na ryby anadromiczne i potadromiczne znacznie ułatwia nomenklaturę. Niemniej habilitant zauważył, że istnieją w zlewni Bałtyku populacje troci wędrownej, które nie smoltyfikują, np. populacje z wysp, Gotlandii czy Bornholmu, gdzie rzeki są krótkie, a trocie spływają do morza jako narybek, co ma swoje olbrzymie konsekwencje biologiczne związane ze zjawiskiem homingu. Pani profesor Witeska podziękowała za bardzo pouczającą w jej opinii odpowiedź i stwierdziła, że jest teraz jeszcze bardziej przekonana, że dr inż. Rafał Bernas powinien prowadzić zajęcia dydaktyczne.

Kolejną osobą, która zabrała głos w dyskusji był dr hab. Konrad Ocalewicz, prof. UG, który na wstępie pogratulował Habilitantowi pasji, jaka towarzyszy mu od samego początku kariery naukowej, umiejętności pozyskiwania funduszy na badania oraz umiejętności publikacyjnych. Prof. Ocalewicz stwierdził, że wskaźniki bibliometryczne czasopism, w których Habilitant publikuje wyniki swoich badań są imponujące. Następnie prof. Ocalewicz ocenił dorobek habilitanta jako bardzo spójny, szczególnie podkreślając trafność wyboru narzędzi bioinformatycznych do swoich badań. Prof. Ocalewicz stwierdził, że z dużym zainteresowaniem oczekuje na wyniki badań nad populacjami brzany i certy. Odnosząc się do kwestii dydaktycznych, profesor Ocalewicz zaprosił dr inż. Rafała Bernasia do wygłoszenia wykładów dla studentów Wydziału Oceanografii i Geografii na Uniwersytecie Gdańskim.

W dyskusji głos zabrał dr hab. Adam Tański, prof. ZUT, który również pogratulował dr inż. Rafałowi Bernasiowi pasji i zaprosił do wygłoszenia wykładu i podzielenia się nowymi, ciekawymi wynikami badań, które habilitant realizuje ze studentami Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego. Dr hab. Maciej Kamaszewski, prof. SGGW, pochwalił konsekwencję Habilitanta w planowaniu i realizacji badań, a także umiejętność pozyskiwania środków, i przyłączył się do zaproszeń poprzedników, proponując wygłoszenie wykładu dla studentów swojego Wydziału w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Profesor dr hab. Krystyna Demska-Zakęś zauważyła, że Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie ma od lat podpisaną umowę z Uniwersytetem Warmińsko-Mazurskim o współpracę np. w zakresie praktyk rybackich, które były niejednokrotnie realizowane np. w Zakładzie Rybactwa Jeziorowego w Giżycku. Pani profesor poinformowała Habilitanta, że niedługo będą podpisywane umowy ze studentami na realizację praktyk i istnieje

możliwość odbycia ich pod jego opieką. Pani profesor zaproponowała przeprowadzenie zajęć ze studentami, np. w formie seminaryjnej.

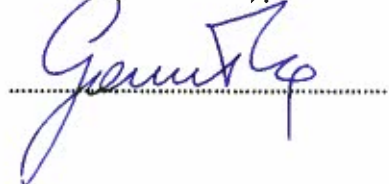
Przewodniczący Komisji prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki podziękował dr. inż. Rafałowi Bernasiowi za udzielone wyjaśnienia i poprosił o chwilowe opuszczenie posiedzenia Komisji. Kiedy Habilitant opuścił spotkanie, Przewodniczący Komisji oświadczył, że przebieg dyskusji jak również propozycje, które podczas niej padły utwierdzają go w przekonaniu, że bezpośrednie spotkania Komisji z kandydatami do stopnia doktora habilitowanego są bardzo wartościowe i że w przyszłości będzie kontynuował zwyczaj zapraszania habilitantów na posiedzenia komisji habilitacyjnych. Następnie prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki postawił wniosek o podjęcie uchwały popierającej wniosek o nadanie dr. inż. Rafałowi Bernasiowi stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie zootechnika i rybactwo. Pan Przewodniczący poprosił członków Komisji o głosowanie jawne, które niezwłocznie przeprowadził. Wszyscy członkowie Komisji głosowali za podjęciem uchwały, 7 głosów za, głosów przeciwnych lub wstrzymujących nie oddano. Pan prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki ogłosił, że uchwała popierająca wniosek dr inż. Rafała Bernasia o nadanie stopnia doktora habilitowanego uzyskała jednomyślne poparcie Komisji. Następnie zapytał, czy członkowie Komisji wnoszą uwagi co do wyświetlonego na monitorach projektu uchwały. Pani prof. dr hab. Krystyna Demska-Zakęś poprosiła o dokonanie drobnych korekt stylistycznych, które zostały uwzględnione. Członkowie Komisji jednogłośnie zaakceptowali treść uchwały. Przewodniczący poinformował członków Komisji, że zgodnie z Ustawą, uchwała zostanie podpisana przez Przewodniczącego i przez sekretarza Komisji i przekazana prof. dr. hab. Tomaszowi Daszkiewiczowi, Przewodniczącemu Rady Naukowej Dyscypliny Zootechnika i rybactwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie. Prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki poinformował również zgromadzonych, że przygotowany zostanie stosowny protokół z posiedzenia Komisji, który zostanie rozesłany do wszystkich członków w celu autoryzacji.

Następnie pan prof. dr hab. Tomasz Gruszecki podziękował wszystkim członkom Komisji za bardzo efektywną pracę, recenzentom za ciekawe i merytoryczne recenzje oraz poprosił o ponowne dołączenie do posiedzenia Komisji dr.inż. Rafała Bernasia. Kiedy dr inż. Rafał Bernaś dołączył do spotkania Komisji, został poinformowany, że jego wniosek o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie zootechnika i rybactwo uzyskał jednomyślne poparcie Komisji. Następnie, prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki pogratulował Habilitantowi wyników głosowania i zachęcił do zabrania głosu. Dr inż. Rafał Bernaś podziękował członkom Komisji za pracę jaką włożyli w ocenę jego wniosku.

Prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki zakończył posiedzenie Komisji habilitacyjnej powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie zootechnika i rybactwo, wszczętym na wniosek dr. inż. Rafała Bernasia.

Sekretarz Komisji

dr hab. Piotr Gomułka, prof. UWM

Przewodniczący Komisji

Prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki

